

ního zákona, t. j. přečinu nebo přestupku, proto ani do cizozemsku vydávání, ani v tuzemsku trestání. Byl proto obviněný odsouzen neprávem. Poukaz soudu na ustanovení § 40 tr. zák. je nesprávný, neboť nešlo o čin, který by bylo sám o sobě kvalifikovati jako zločin, nýbrž o čin, jenž je sám o sobě pouze přestupkem, při čemž je vzhledem k odst. 2 § 3 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n. zcela nerozhodné, že se všechny trestné činy, spáchané ve věku mladistvém, nazývají proviněním. Bylo proto zmateční stížnosti, podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona, vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 5207.

Porušení zákona v ustanovení § 266 a) (§ 55 a) tr. zák., není-li v rozsudku výrok o započtení či nezapočtení zatímní vazby, a v ustanovení §§ 522, 240 b), 250 tr. zák., prohlášeny-li peníze, získané v zakázané hře, za propadlé.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1935, Zm II 490/34.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu ve Vyškově ze dne 4. srpna 1934, pokud jím byl opomenut výrok o započtení zatímní vazby do trestu uloženého obžalovaným S. H., A. H., F. B. a F. D., a do usnesení téhož soudu ze dne 4. srpna 1934, jímž byla z peněz u obžalovaného F. D. četnictvem nalezených částka 900 Kč prohlášena za propadlou, takto právem: 1. Rozsudkem okresního soudu ve Vyškově ze dne 4. srpna 1934, pokud jím byl opomenut výrok o započtení zatímní vazby do trestu uloženého všem obžalovaným, porušen byl zákon v ustanovení § 266 a) tr. zák. (§ 55 a) tr. zák.). 2. Usnesením téhož soudu ze dne 4. srpna 1934, jímž byla z peněz u obžalovaného F. D. četnictvem nalezených částka 900 Kč prohlášena za propadlou, porušen byl zákon v ustanovení §§ 522, 240 b), 250 tr. zák.; usnesení to, jakož i další na základě tohoto usnesení okresním soudem učiněné opatření s touto částkou se zrušují.

Důvody :

Rozsudkem okresního soudu ve Vyškově ze dne 4. srpna 1934 byli obžalovaní S. H., A. H., F. B. a F. D., kteří byli četnickou stanicí v K. dne 3. srpna 1934 o 16. hod. zatčeni a dodáni do vazby jmenovanému okresnímu soudu, uznáni vinnými přestupkem podle § 522 tr. zák., spáchaným tím, že dne 3. srpna 1934 ve vlaku hráli zapovězenou hru »skořápky«. Za tento přestupek byl všem obžalovaným uložen podle § 522 tr. zák. peněžitý trest 200 Kč, v případě nedobytnosti vězení v trvání 4 dnů, a podle § 389 tr. ř. náhrada nákladů trestního řízení. Uvedený trest byl vysloven u všech obžalovaných bezpodmínečně. Všichni obžalovaní trest přijali, uloženou jim pokutu zaplatili a rozsudek stal se pravoplatným.

Nějakého výroku o započtení či nezapočtení zatímní vazby, v níž byli všichni obžalovaní od svého zatčení do vynesení rozsudku, však rozsudek neobsahuje, ač ustanovení §§ 55 a), 266 a) tr. zák. nařizuje kategoricky, by zatímní a vyšetřovací vazba, kterou obviněný utrpěl před vyhlášením rozsudku, byla započtena do trestu na svobodě a do peněžitých trestů, pokud ji odsouzený nezavinil (srov. rozhod. č. 3699 sb. n. s.).

Zároveň s rozsudkem byla prohlášena usnesením částka 900 Kč z peněz u obžalovaného F. D. zabavených za propadlou. Dalším opatřením okresního soudu ze dne 8. srpna 1934 bylo touto za propadlou prohlášenou částkou disponováno tak, že jedna třetina z ní byla poukázána udavateli četnickému strážmistru Ž. a zbylé dvě třetiny chudinskému fondu ve Vyškově.

Do uvedeného a při hlavním přelíčení u přítomnosti všech obžalovaných prohlášeného usnesení si obžalovaný F. D. nijak v zákonitě lhůtě nestěžoval a nabylo proto toto usnesení právní moci. Teprve ve své stížnosti ze dne 21. října 1934, směřující proti zamítnutí návrhu na obnovu trestního řízení, napadá obžalovaný F. D. zmíněné usnesení. K této námitce nemohl ovšem krajský trestní jako odvolací soud v Brně přihlížeti v rámci vyřízení stížnosti do nepovolení obnovy trestního řízení, kterou zamítl.

Usnesení okresního soudu ve Vyškově ze dne 4. srpna 1934 nemá však opory v zákoně, neboť neobsahuje žádné odůvodnění, takže nelze vůbec seznati, z jakých úvah okresní soud dospěl k svému výroku, zejména opírá-li je o hmotné či procesuální právo trestní.

Měl-li okresní soud na mysli ustanovení práva hmotného, přicházely by v úvahu §§ 240 b), 250 a 522 tr. zák. a prohlášení částky 900 Kč, kterou podle zodpovídání se obžalovaného F. D. při hlavním přelíčení obžalovaní vyhráli, resp. o kterou podle obsahu trestního oznámení neznámou osobu obehrali, za propadlou mělo by povahu zostření trestu podle § 522 tr. zák. vysloveného.

V tom směru však okresní soud pochybil, neboť nehledě k tomu, že byl by musil zostření trestu vysloviti v rozsudku, může býti podle § 250 tr. zák. vysloveno zostření uloženého trestu jenom v těch případech, v nichž je to v tomto zákoně stanoveno a jen v té míře, jak je to stanoveno. Ustanovení, že peníze upotřebené k zakázané hře, neb při ní získané propadají, neobsahuje ani § 522 tr. zák. ani jiné místo trestního zákona.

Než výrok ten nelze pokládati ani za procesuální opatření, snad za opatření s předmětem daným do soudního uschování, které dlužno učiniti po skončení trestního řízení po rozumu § 126 trestní instrukce (z 16. června 1854, č. 165 ř. z.), resp. podle na jeho místo nastoupivšího výnosu min. sprav. ze dne 7. listopadu 1925, č. 30 věst., a nelze jej ani jako takový ospravedlniti, neboť se nevyslovuje pouze ponechání v úschově nebo vrácení peněz, nýbrž přímo jejich propadnutí, tedy v podstatě zostření trestu (srov. rozhod. čís. 973 víd. sb. a č. 2668 sb. n. s.).

Je proto uvedené usnesení okresního soudu ze dne 4. srpna 1934 protizákonné stejně jako další, na něm spočívající opatření okresního soudu ze dne 8. srpna 1934, nařizující vyplacení jedné třetiny z částky

900 Kč za propadlé prohlášené četnickému strážmistru Ž. a dvě třetiny ze zmíněné částky chudinskému fondu ve Vyškově. Jelikož vyličeným, zákon porušujícím postupem okresního soudu ve Vyškově způsobenou újmu obžalovaného jinak odčinití nelze, bylo vyhověti zmateční stížnosti podané generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 5208.

Podvod spadá pod prísnejšie ustanovenie § 381, čís. 1 tr. zák., keď pachateľ predstieral, že ako verejný úradník v obore svojho úradu niečo podnikne pre poškodených.

(Rozh. zo dňa 30. januára 1935, Zm IV 275/34.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. Š., obžalovanému zo zločinu a prečinu podvodu, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaného podľa 1. odst. § 35 por. nov. zrušil rozsudky obidvoch nižších súdov v celom rozsahu a vec vrátil krajskému súdu v R. S. k novému pojednávaniu a rozhodnutiu; zmätočnú sťažnosť obžalovaného poukázal na toto rozhodnutie.

Z d ô v o d o v :

Najvyšší súd, majúci jednak vybaviť námietky zmätočnej sťažnosti, jednak v smysle posl. odst. § 385 tr. p. preskúmať aj z úradnej povinnosti, či zákon nebol mylne upotrebený v neprospech obžalovaného, presvedčil sa, že neboli nižšími súdmi zistené všetky skutočnosti, rozhodné pre toto riešenie.

Nižšie súdy podriadili činy obžalovaného, spáchané na škodu P. B. a M. B., aj pod ustanovenie § 381, č. 1. tr. z. Podľa skutkových zistení, obsažených v odôvodnení prvostupňového rozsudku v súvislosti s výrokom rozsudkovým, obžalovaný predstavil sa poškodeným ako úradník finančného riaditeľstva, ktorý nemá veľa roboty a preto rád sa prechádza po horách a kontroluje pri tom pomery poplatníkov. Pri tom obžalovaný sľúbil poškodeným podať v ich mene rekurz proti výmere dôchodkovej dane a prijal za to od jedného 10 Kč a od druhého 38 Kč; rekurzy síce napísal, avšak neodovzdal ich na patričné miesto. Predovšetkým treba tu uviesť, že poškodený M. B. udal, že obžalovaný na jeho otázku, aké má zamestnanie, udal, že dochádza na finančné riaditeľstvo do R. S., keď sa pojednáva o daniach, že tam referuje, že mimo to je tlumočníkom a že dochádza aj na sedriu. Poškodený P. B. však udal, že obžalovaný tvrdil, že býva v H., že bol v Amerike verejným notárom, že chodíva po vrchoch a pozoruje pomery obyvateľstva, že je referentom u finančného úradu v R. S., že podľa toho referuje u úradu a to sa uplatňuje. Z toho plynie, že skutkové zistenia nižších súdov nie sú úplné.